

Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa
6.Kbf.16/2017/5.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2017. október 11. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A folytatólagosan, hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntette és más bűncselekmény miatt **I.r.** vádlott és társa ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa 2017. január 16. napján kihirdetett 41(I.)Kb.1107/2015/28. számú ítéletét megváltoztatja.

I.r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés felfüggesztésének próbaidejét 3 (három) évre, **II.r.** vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés felfüggesztésének próbaidejét 2 (kettő) évre enyhíti.

I.r. és **II.r.** vádlottal szemben a pénzbüntetés kiszabását mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Indokolás:

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa a 2017. január 16. napján kihirdetett 41(I.) Kb.1107/2015/28. számú ítéletében **I.r.** vádlottat bűnösnek mondta ki folytatólagosan, hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntetében (Btk. 301. § (1) bekezdés), valamint folytatólagosan, védekezésre képtelen személy sérelmére elkövetett könnyű testi sértés büntetében (Btk. 164. § (1)-(4) bekezdés b) pont). ezért halmazati büntetésül 2 év börtönbüntetésre, 100 napi tétel - napi tételenként 1000,- Ft- pénzbüntetésre, valamint lefokozásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 4 évi próbaidőre felfüggesztette. **II.r.** vádlottat bűnösnek mondta ki bűnsegédként, hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntetében (Btk. 301. § (1) bekezdés) és könnyű testi sértés vétségében (Btk. 164. § (1)-(2) bekezdés), ezért halmazati büntetésül 1 év 2 hónap börtönbüntetésre, 100 napi tétel - napi tételenként 1000,- forint- pénzbüntetésre, valamint lefokozásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 3 évi próbaidőre felfüggesztette. A vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztés utólagos végrehajtása esetére rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról. Mindkét vádlott vonatkozásában rendelkezett továbbá a pénzbüntetés meg nem fizetése esetén annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról. A pénzbüntetés megfizetésére mindkét vádlott részére 10-10 hónapi részletfizetést engedélyezett. Kötelezte a vádlottakat az eljárás során felmerült bűnügyi költség állam javára történő megfizetésére.

Az elsőfokú tárgyaláson jelenlévő katonai ügyész mindkét vádlott tekintetében három nap gondolkodási időt tartott fenn a jogorvoslati nyilatkozatának bejelentésére, majd a kihirdetett ítéletet mindkét vádlott vonatkozásában tudomásul vette.

Az I. rendű és II. rendű vádlottak a tárgyaláson az ítélettel szemben irány megjelölése nélkül, míg meghatalmazott védőjük mindkét vádlott tekintetében fellebbezést jelentett be, bizonyítottság hiányában történő felmentés érdekében.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.100/2017/1. számú átiratában az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a vádlottakkal szemben kiszabott pénzbüntetés mellőzését, egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta, ügyfelderítési kötelezettségét teljesítette. A büntetőügy releváns bizonyítékait számba vette, értékelte és - a vádlottak tagadása mellett- mérlegelési jogkörében eljárva a tényállást helyesen állapította meg. Hivatkozott arra is, hogy az eljáró katonai tanács az indokolási kötelezettségének a megfelelő terjedelemben eleget tett, indokolása nem ellentétes a logika szabályaival. Számot adott arról, hogy a vádlottak vallomásait alátámasztó tanúvallomásokat miért zárta ki a bizonyítékok köréből, illetőleg az igazságügyi orvosszakértői vélemény közül melyiket és miért fogadta el. A szakértői vélemények értékelése alapján a sértett következetes vallomását alapul véve megalapozott, a vádlottakat terhelő tényállást állapított meg. A tényállás alapján okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére és törvényesen minősítette az általuk elkövetett cselekményeket, továbbá helyesen tárta fel a vádlottak javára illetve terhére felmerülő enyhítő és súlyosító körülményeket. A büntetések közül a szabadságvesztés és a lefokozás kiszabásánál figyelemmel volt a Btk. 79. §-ban meghatározott büntetési célokra is, azonban nem látta alapját a jelentősebb vagyonnal, illetve kiemelkedő jövedelemmel nem rendelkező vádlottakkal szemben pénzbüntetés kiszabásának. Álláspontja szerint a vádlottak meghatalmazott védője által felmentés érdekében bejelentett fellebbezés nem foghat helyt. Indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a az elsőfokú katonai tanács ítéletében tanácsulésen változtassa meg és a pénzbüntetés kiszabását mindkét vádlottal szemben mellőzze, egyebekben az ítéletet hagyja helyben.

A másodfokú nyilvános ülésen a meghatalmazott védő pontosította a fellebbezés irányát mindkét vádlott vonatkozásában azzal, hogy a fellebbezése elsődlegesen felmentésre, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányul. Álláspontját vádlottanként indokolta. Kifejtette, hogy az elsőfokú katonai tanács tévedett akkor, amikor II. rendű vádlott bűnösségére vont le következtetést. Utalt arra, hogy II. rendű vádlott nem volt, nem is lehetett a ... Rendőrkapitányság előállító helyiségében a sértettnek a ... ügyeletes orvoshoz való kiszállítását követően, 23 óra 30 perc körüli időben, így ő a sértettet nem is bántalmazhatta az ítéleti tényállásban írtak szerint. Ekörben utalt **sértett** és **II.r.** vádlott kihallgatásának időpontjára, mely időpontok összevetéséből vonta le fenti következtetését. A lefolytatott bizonyítási eljárás hiányosságaként értékelte, hogy az elsőfokú katonai tanács nem idézte meg a sértett kihallgatását 2014. augusztus 17. napján 21 óra 36 perctől 22 óra 20 percgig foganatosító **tanú1-t**, illetőleg **tanú2-t**, aki részt vett **sértett**nek a ... Rendőrkapitányságra történt előállítását követő elhelyezése előtti ruházátvizsgálásában, illetve az ... Rendőrkapitányságra történő átkísérésében. Miután e két tanú meghallgatása elmaradt, nem lehetett okszerűen **II.r.** vádlott bűnösségére következtetni, az ő felelősségre vonására álláspontja szerint kizárólag **sértett** tanúvallomása alapján került sor. **I.r.** vádlott tekintetében eltérő irányban indokolta álláspontját. Azt az I. rendű vádlott sem vitatta, hogy a sértettnek a vele szemben foganatosított rendőri intézkedés során sérülése keletkezett, azonban arra hivatkozott, hogy a sértett a rendőri intézkedésnek folyamatosan ellenszegült, ennek leküzdése érdekében kellett olyan kényszerintézkedést alkalmazni vele szemben, amely eredményezhette az orvosszakértői véleményekben rögzített sérüléseket. Ezzel együtt azt sem tartotta kizártnak, hogy **sértett** ezeket a sérüléseket önmagának okozta, mivel álláspontja szerint ilyen sérüléseket önkezüleg, de külső segítséggel is létre lehet hozni a test meghatározott részére történő apró ütögetésekkel olyan testtájékon is, amelynél az önkezüség kizárt. E körben kifejtette azt is, hogy a sértett által csatolt 9

darab fényképről 1 kivételével megállapítható, hogy személyazonosításra alkalmatlan, nem hivatalos eljárásban és nem is a bántalmazást követően azonnal készült. Erre figyelemmel utalt arra, hogy nem zárható ki, hogy a képeken látottak egy része manipulálás eredményeként keletkezett. Kiemelte sértett bűnözői életmódját, valamint a sértett szavahihetőségével kapcsolatosan a ... Járásbíróság 2015. augusztus 25. napján kelt ... számú ítéletét, melyben sértett-et, mint többszörös visszaesőt bűnösnek mondta ki a bíróság Horváth Lajos r. törm. sérelmére 2014. augusztus 17. napján elkövetett bántalmazásban (Btk. 164. § (4) bekezdés a.) pont), és a 2014. március 24. napján rokona sérelmére elkövetett garázdaság vétségében (Btk. 339. § (1) bek.), amiért 2 év 6 hó fegyházbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélték, a feltételes kedvezmény kizárásával. Utalt ezzel arra, hogy a sértett jelen ügyben is hamisan vádolta védencét.

A másodfokú nyilvános ülésen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője az írásban előterjesztett indítványát továbbra is fenntartotta. Nyomatékosan hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság a ténybíróság, a védelmi fellebbezés pedig az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenységét támadja, az a bizonyítékok újramérlegelésére irányul, mely a felülmérlegelés tilalma folytán nem foghat helyt. Fenntartotta, hogy az elsőfokú katonai tanács az indokolási kötelezettségének eleget tett akkor, amikor körütekintően indokolta, hogy az ítéleti tényállást miért a sértett vallomására alapította, mint ahogyan azt is, hogy a széles körben lefolytatott szakértői bizonyítás eredményeképpen melyik szakértői vélemény megállapításait mely okból fogadta el. Álláspontja szerint tehát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott, a bíróság indokolási kötelezettségének is eleget tett a szükséges mértékben, így a fellebbezések eredményre nem vezethetnek. Fenntartotta a pénzbüntetés mellőzésére vonatkozó ügyészi indítványt is, hivatkozva arra, hogy álláspontja szerint - szemben az elsőfokú katonai tanács által kifejtettekkel- jelen esetben a pénzbüntetés kiszabása a Btk. 50. § (2) bekezdése alapján nem kötelező, hiszen a vádlottak a terhükre rótt cselekményt nem haszonszerzés céljából követték el, illetőleg megfelelő jövedelemmel és vagyonnal sem rendelkeznek. Egyebekben az ítélet helybenhagyását indítványozta.

Az I. rendű vádlott az utolsó szó jogán bűnösségét továbbra is tagadta, míg II. rendű vádlott semmit nem kívánt elmondani. Mindketten csatlakoztak a meghatalmazott védőjükhöz.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok betartásával járt el mind a tárgyalás előkészítő szakában, mind pedig a tárgyalási szakban. Az elsőfokú katonai tanács széles körű bizonyítási eljárást folytatott le, valamennyi lehetséges bizonyítékot beszerezte, azokat értékelte. Kihallgatta a vádlottakat, akik mind a nyomozás során, mind pedig a tárgyaláson határozottan és következetesen tagadták a terhükre rótt bűncselekmények elkövetését. Érdemi védekezésük szerint részükről semmilyen bántalmazás nem történt. I. rendű vádlott nem vitatta, hogy a sértettnek testi sérülései keletkeztek, azonban ennek oka az volt, hogy sértett mind az elfogásakor, mind pedig az előállító helyiségnél való motozásakor aktívan ellenállt a rendőri intézkedésnek, ezért testi kényszert kellett vele szemben alkalmazni, illetve egyszer a gépkocsiba való beszálláskor „mammutpuszival” kellett segíteni a behelyezését. A szeméttelp melletti megállásra pedig azért került sor, mert a sértett bilincset meg kellett lazítani. II. rendű vádlott védekezése arra alapult, hogy ő szolgálaton kívül volt, így ő később nem is találkozott a sértettel, így őt nem is bántalmazhatta.

Az elsőfokú katonai tanács a vádlotti védekezéseket körütekintően megvizsgálta és ellenőrizte. Tanúkat hallgatott ki, a nyomozás során kirendelt igazságügyi orvosszakértőt meghallgatta, további

szakértői bizonyítást vett fel, új szakértőt rendelt ki. A szakértőket a tárgyaláson egymás jelenlétében is meghallgatta, a szakvélemények közötti ellentmondást megkísérelte kiküszöbölni, majd ennek eredménytelensége okán igazságügyi orvosszakértői testület (Simmelweis Egyetem Általános Orvostudományi Kar Igazságügyi és Biztosítás-orvostani Intézet) kirendelésére is sor került. A védői érvelésre tekintettel kiemelően, hogy az igazságügyi szakértői testület rögzítette, hogy nem a - védő által aggályosnak tartott - fényképfelvételek, hanem alapvetően a kórdokumentáció alapján értékelték a sértett sérüléseit, figyelemmel a fényképek rossz minőségére, továbbá arra, hogy a képek készítése ideje iü. orvosszakértői szempontból egyértelműen nem határozható meg, illetve a fényképek jól látható módon nem a sérülések kialakulását követően közvetlenül, hanem nagy valószínűséggel napokkal később készültek. Az orvosszakértői bizottság a feltett kérdésekre részletesen és tételesen válaszolt, véleményük akként foglalható össze, hogy a kórdokumentációban és a fényképeken szereplő összes sérülés kialakulását a sértettel szembeni intézkedés nem magyarázza. Ilyen jellegű, ilyen mértékű és számú sérülést szakszerű rendőri intézkedés nem eredményezhet, még úgy sem, ha a sértett megpróbált ellenállni. Ez a vélemény teljes egészében egyezik a nyomozás során kirendelt szakértői véleményben foglaltakkal, egyben a sértetti előadást erősíti.

Az elsőfokú bíróság a releváns tanúk sorában kihallgatta **sértettet**, aki mind a nyomozás során, mind a tárgyaláson következetesen állította, hogy őt indokolatlanul bántalmazták a rendőri intézkedés során, bántalmazóiban a vádlottakat felismerte és határozottan állította, hogy őt a II. rendű vádlott is bántalmazta. Meghallgatta tanúként azon rendőröket is, akik a sértettnek a ... Rendőrkapitányságra történő előállításában, kihallgatásában, illetve a ... Rendőrkapitányságról az ... fogdára történő átszállításában részt vettek. Körültekintően értékelte és vonta mérlegelési jogkörébe a vallomásaikat, s megfelelő magyarázatát adta annak, hogy azokat a rendelkezésre álló egyéb bizonyítékokkal összevetve miért vetette el. A tárgyalás anyagává tette a rendelkezésre álló egyéb okirati bizonyítékokat.

A másodfokú katonai tanács nem értett egyet azzal a védői érveléssel, miszerint az elsőfokú katonai tanács az indokolási kötelezettségének nem tett eleget. Az elsőfokú bíróság az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, mérlegelési jogkörében állapította meg a tényállást, ennek során abból a nem vitatott tényből indult ki, hogy **sértett** mindvégig a hatóság felügyelete alatt volt, mialatt az orvosi dokumentációban rögzített sérülései keletkeztek. Az elsőfokú bíróság által kellően megindokoltan elfogadott iü. orvosszakértői vélemény és iü. Orvosszakértői bizottság által készített vélemény pedig kategorikusan cáfolta, hogy azok a sérülések jogszerű rendőri intézkedés során keletkeztek.

Az elsőfokú bíróság az általa okszerűen mérlegelt bizonyítékok alapján megalapozott tényállást állapított meg, az mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, azt a Be. 351. § (1) és a Be. 352. § (3) bekezdésében meghatározott, a bizonyítékok felülmérlegelését tilalmazó rendelkezések alapján a másodfokú bíróság irányadónak tekintette. ezért azt a Fővárosi Ítélőtábla Katonai Tanácsa elfogadta felülbírálata alapjául.

A felmentés érdekében előterjesztett vádlotti és védői fellebbezések nem alaposak.

A másodfokú eljárásban az I. és II. rendű vádlott, továbbá meghatalmazott védőjük új bizonyítékra, illetve új tényre nem hivatkozott, nem merült fel továbbá olyan körülmény sem, amely miatt a másodfokú bíróság további bizonyítási eljárás lefolytatását tartotta volna szükségesnek. Miután a Fővárosi Ítélőtábla Katonai Tanácsa irányadónak tekintette az elsőfokú ítéletben megállapított

tényállást, ezért a vádlottak és a védő által a bizonyítékok újraértékelése útján eltérő tényállás megállapítására, illetve a vádlottak felmentésére irányuló fellebbezések a Be. 351. § (1) és Be. 352. § (3) bekezdésében írtakra figyelemmel eredményre nem vezettek.

Az irányadó tényállás alapján a katonai tanács okszerűen vont le következtetést a vádlottak bűnösségére és helyes a cselekmények jogi minősítése is. A rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (Rtv.) 13. § (1) bekezdése értelmében a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülmény vagy cselekményt észlel, illetve illet a tudomására hoznak. Ugyanezen törvény 15. § (1) bekezdése alapján a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával. Az Rtv. 16. § (1) bekezdése értelmében pedig a rendőr kényszerítő eszközt csak a törvényben meghatározott feltételek fennállása esetén, az arányosság elvének figyelembe tartásával alkalmazhat úgy, hogy az nem okozhat aránytalan sérelmet az intézkedés alá vontnak. Nincs helye a kényszerítő eszköz további alkalmazásának, ha az ellenszegülés megtört, és a rendőri intézkedés eredményessége enélkül is biztosítható. A 17. § (2) bekezdés szerint a rendőri intézkedés során a kényszerítő eszköz alkalmazása esetén lehetőleg kerülni kell a sérülés okozását. A rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX.22.) BM rendelet 39. § (1) bekezdése és (2) bekezdés b) pontja alapján az aktív ellenszegülést tanúsító sértettel szemben a szabályzat 40. § -a szerinti testi kényszer, valamint a 41. §-a szerinti bilincs kerülhet alkalmazásra. Az elsőfokú bíróság által mérlegelési jogkörében értékelt és elfogadott igazságügyi szakértői vélemények egyhangzóan foglaltak állást abban, hogy a sértett sérülései a fenti jogszabályok alapján, annak rendelkezései szerint fogyanatosított jogszerű rendőri kényszerintézkedés során nem keletkezhettek. I. rendű vádlott a törvényi kereteket túllépve, indokolatlanul bántalmazta a sértettet és okozott neki 8 napon belül gyógyuló sérüléseket. Cselekményét rendőri szolgálata során valósította meg, ezért a Btk. 459. § (1) bekezdés 11/ k) pontja alapján hivatalos személyként járt el. Maradéktalanul megvalósította a Btk. 301. § (1) bekezdésében írt hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntettének törvényi tényállási elemeit.

Tekintettel arra, hogy II. rendű vádlott nem volt szolgálatban a tényállásban írt időpontban, nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor őt - mivel fenti okból kifolyólag hivatalos személynek nem volt tekinthető - az állandó bírói gyakorlatnak megfelelően bűnsegédként vonta felelősségre. A hivatalos személy hivatalos eljárás során a vele szándékegységben, közösen mást bántalmazó csak bűnsegédje lehet a Btk. 301. §-ban írt bűncselekménynek. Amennyiben pedig a tetteleg bántalmazás testi sértést is okoz, a testi sértés megfelelő alakzata mellett a 301. § szerinti bűncselekményt is meg kell állapítani (valóságos alaki halmazat), de könnyű testi sértést csak akkor, ha az arra jogosult joghatályos magánindítványt terjesztett elő.

Nem tévedett tehát az elsőfokú katonai tanács, amikor az I. rendű vádlott bűnösségét a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (4) bekezdés b) pontja szerint minősülő testi sértés büntettében állapította meg a folytatólagosan, hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás mellett, hiszen az irányadó tényállás alapján megállapítható, hogy az ... rendőrkapitányság fogdájára történő átszállítás során a sértett keze hátra volt bilincselve az I. rendű vádlott általi bántalmazás közben, így sértett védekezésre képtelen személynek minősült ez okból.

Helyesen foglalt állást az elsőfokú katonai tanács II. rendű vádlott vonatkozásában is, amikor a terhére rótt két bűncselekményt halmazatban állapította meg és halmazati büntetést szabott ki vele szemben is, tekintettel arra, hogy II. rendű vádlott a testi sértés vonatkozásában a 11. naplószaám alatti meghallgatási jegyzőkönyv tanúsága szerint 2014. augusztus 18. napján az előző napon őt ért

bántalmazás miatt terjesztett elő panaszt, nyilvánvalóan az elkövető felkutatását és felelősségre vonását kívánva, ez pedig kétségtelenül joghatályos magánindítványnak minősülő nyilatkozat.

Az elsőfokú katonai tanács helytállóan sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető enyhítő és súlyosító körülményeket és helyesen döntött, amikor arra a következtetésre jutott, hogy a végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés büntetés szolgálja megfelelően a büntetési célokat mindkét vádlottal szemben. A vádlottak ugyanis hivatali helyzetükkel visszaélve mintegy „elégítetelt” vettek a II. rendű vádlott sérelmére elkövetett bűncselekmény miatt jogerősen marasztalt, tehát a jogtalanság talajáról induló sértetten. Ezért mind az általános, mind pedig a speciális prevenció érdekében a szabadságvesztés büntetés kiszabása nem mellőzhető. Az elsőfokú katonai tanács a szabadságvesztés büntetés mértékének meghatározásakor figyelemmel volt a belső arányosság követelményére. Ugyanakkor a hibátlan életvezetésű vádlottakkal szemben kiszabott, végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés büntetés próbaidejét indokoltan tartotta a másodfokú bíróság enyhíteni, mert az I. rendű vádlottal szemben ekként 3 évi, II. rendű vádlottal szemben 2 évi tartamban meghatározott próbaidő a büntetési célok elérését megfelelően szolgálja. Nem tévedett az elsőfokú katonai tanács akkor, amikor úgy ítélte meg, hogy a generális prevenció elérése érdekében szükséges a katonai büntetés, lefokozás kiszabása is, mivel a vádlottak az elbírált cselekményükkel a rendfokozat viselésére méltatlanná váltak.

A másodfokú bíróság egyetértett a Fellebbviteli Főügyészségnek a pénzbüntetés mellőzésére irányuló indítványával, tekintettel arra, hogy a pénzbüntetés kiszabására a Btk. 50. § (2) bekezdésének felhívásával nincs törvényes lehetőség, hiszen a vádlottak a terhükre rótt bűncselekményt nem haszonszerzési céllal követték el, de megfelelő jövedelemmel, vagyonnal sem rendelkeznek. Ezért a másodfokú bíróság a pénzbüntetés kiszabását mellőzte, mert az álláspontja szerint nem szükséges a büntetési célok eléréséhez.

Az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azokat a rendelkező részben írt változtatással együtt helyes indokainál fogva helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának ítélete a Be. 372. § (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2017. október 11.

. Török Zsolt hb. ezredes
a tanács elnöke

Dr. Belovai Henriette hb. százados
előadó bíró

Dr. Mészáros László hb. ezredes
bíró

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsának 41.(I.)Kb.1107/2015/28. számú ítélete a rendelkező részben írt változtatásokkal mindkét vádlott vonatkozásában jogerős és a szabadságvesztés büntetés kivételével végrehajtható.

Budapest, 2017. október 11.

. Török Zsolt hb. ezredes
a tanács elnöke